

VIEŠNA
(viencēliens)

Darbojas:

IVETA
MĀRA

IVETA SĒŽ PIE GALDA. IENĀK MĀRA.

Māra. Nobijies?

Iveta. Nē.

Māra. Melo, maita! Redzu, ka nobijies.

Iveta. Ko jūs gribat?

Māra. Nenojaut, vai?

Iveta. Nē, nenojaušu.

Māra. Gan jau nojaut.

Iveta. Kas jūs tāda esat?

Māra. Nesteidzini. Gan jau pati sapratīsi. (Apsēžas.) Nu?

Iveta. Nu?

Māra. Ko mēs tāpat vien sēdēsim? Uzliec taču kaut ko!

Iveta. Ko tad?

Māra. Nu kaut vai tēju, ja tev kafijas žēl!

Iveta. Piedodiet, bet es tiešām nesaprotu...

Māra. Sapratīsi. Bet tagad – kusties!

Iveta. Bet kas būs, ja es tējas vietā izsaukšu policiju?

Māra. Neiesaku.

Iveta. Nu labi - kā vēlaties. Tējas man nav žēl.

Māra. Nu tā ir cita runa!

IVETA ATNES TĒJU.

Māra. Tik fiksi?

Iveta. Es tikko vakariņoju. Tēja vēl ir pietiekoši silta. Lūdzu!

Māra. Tencinu!

Iveta. Varbūt tagad jūs beidzot paskaidrosiet, kas esat un kāpēc ieradāties?

Māra. Es esmu cilvēks. Un ierados tāpēc... ka ierados.

Iveta. Ļoti izsmeļoša atbilde!

Māra. Garlaicīgi?

Iveta. Kā, lūdzu?

Māra. Garlaicīgi, es saku. Vai ne?

Iveta. Nē. Nav garlaicīgi.

Māra. Neprecējusies, vai ne?

Iveta. Kas jums par daļu?!

Māra. Ahā! Tātad šķirtene. Vecais aizlaidās ar citu. Uzminēju? Ē, man jau arī neiet labāk. Bija man viens tāds frukts. Inženieris. Ar vabolītēm

noņēmās. Pētīja, pētīja. bet tad ņēma un aizlaidās... ar vienu tādu vabolīti. Sapratī?

Iveta. Nē, nesapratu.

Māra. Un kas tad bija tavs vīriņš?

Iveta. Man nekad tāda nav bijis!

Māra. Slima, vai?

Iveta. Pati jūs esat slimā! Sakiet ātri, ko gribat, un... un...

Māra. Un? Dzīve, mīlulīt, nav rožu dārzs. Bet nav arī kartupeļu lauks. Dzīve ir ērkšķu ceļš. Per aspera ad astra! Vai to tu saproti?

Iveta. Nē, nesaprotu!

Māra. Tev viss vēl priekšā. Kāds brūtgāns arī ir?

Iveta. Nē, nav!

Māra. Bet kā tad tu tā – bez brūtgāna? Ko?

Iveta. Izlieku!

Māra. Izliekt jau var. Bet labāk tomēr, ja ir kāds brūtgāns. Es atceros... bija man viens brūtgāns. Kas par torsu! Kas par bicepsiem! Un acis – zilas, zilas. Kā rudzupuķes. Vai tu esi redzējusi rudzupuķes ziedā?

Iveta. Nē, neesmu!

Māra. Viņš gāja bojā autokatastrofā. Nu? Un kā citādi?

Iveta. Kā – citādi?

Māra. Pa darbu kā?

Iveta. Nekā.

Māra. Nu ja – tagad jau visiem grūti iet. Es arī – trešo mēnesi bez darba. Tāpat vien kuļos. Eh! I runāt negribas. Nu ko – paldies par tēju – es tinos. Laiks negaida, bet dzīve iet uz priekšu! (Pieceļas.) Dzīvo vesela! Ja kādreiz skumji kļūst, piekāp! Te būs mana vizītkarte! Nu? Ko blisinies?

Iveta. Jūs aizejat?

Māra. Nav laika, mīļā! Ko lai dara – jāskrien! Neņem ļaunā!

Iveta. Pagaidiet!

Māra. Nu, nu? Kas tad vēl?

Iveta. Varbūt jūs beidzot tomēr paskaidrosit, kāds bija jūsu apmeklējuma nolūks?

Māra. Vai tad vienmēr ir jābūt kādam nolūkam? Gāju tāpat nejauši garām, redzu: durvis pusvīrus, nolēmu: kas ir – ieiešu, padzeršu tēju, tāpat vien papļāpāšu kādu brīdi. Ko tad vēl cilvēks šodien var gribēt?

BEIGAS

1992